Η δημόσια μπάνκα των ΗΠΑ τινάχτηκε στον αέρα, προσπορίζοντας αμύθητα πλούτη σε μονοψήφιο ποσοστό του πληθυσμού, τροφοδοτώντας το Γενοκτονικό μόρφωμα, το νέο άδικο πόλεμο κατά του Ιράν και την εξωνημένη δημοσιοκαφρίλα που κουνάει ξανά το δάχτυλο της «κομμουνιστικής απειλής».
Η Rust Belt στο Οχάιο και το Μίσιγκαν είναι η εικόνα της σύγχρονης Αμερικής, με εργοστάσια που σαπίζουν και αφίσες με ανθρώπινες φιγούρες στα εγκαταλειμμένα σπίτια, για να κάνουν λιγότερο αφόρητη τη μοναξιά των ελάχιστων ανθρώπων που περιφέρονται στους έρημους δρόμους. (βλ 1ο σχόλιο)
Στην ταινία του Τζιμ Τζάρμους, «Πέρα απ τον Παράδεισο», οι ήρωες εγκαταλείπουν το μουντό αποβιομηχανοποιημένο Βορρά, για να καταλήξουν σε μια εξίσου έρημη και μουντή παραλία του Νότου, μονολογώντας,
«Ξέρεις, είναι αστείο. Έρχεσαι σ' ένα καινούργιο μέρος και όλα μοιάζουν ακριβώς τα ίδια».
Όπως έγραφε ο Στάινμπεκ,
«...στα μάτια των πεινασμένων ανθρώπων η οργή μεγαλώνει. Μέσα στις ψυχές των ανθρώπων τα σταφύλια της οργής γεμίζουν και βαραίνουν, βαραίνουν για τον τρύγο.»
Αυτή η οργή αποτυπώθηκε στις κάλπες, ως το μεγάλο «γαλάζιο κύμα», που σάρωσε τη χώρα.
Το ότι ο ICE δεν θα δολοφονεί μέρα μεσημέρι – για κάποιο τουλάχιστον διάστημα - το ότι εκλέχτηκαν άνθρωποι που μίλησαν ανοικτά για τη Γενοκτονία,, το ότι παραδοσιακά προπύργια των τραμπάκουλων τους γύρισαν την πλάτη, δεν είναι καθόλου αμελητέα.
Τα αποτελέσματα των ενδιάμεσων εκλογών μας ικανοποιούν, κυρίως συναισθηματικά. Η συντριβή του τζάμπα MAGA και η κατάρρευση του γελοίου αφηγήματός του είναι σημαντικά.
Όμως οι Δημοκρατικοί, με ή χωρίς εισαγωγικά, είναι το ίδιο σφιχταγκαλιασμένοι με τις βαθύπλουτες ελίτ, είναι ήδη θορυβημένοι από την εκλογή «ακραίων στοιχείων» κι έχουν την ίδια ατζέντα στο Παλαιστινιακό, στον πόλεμο κατά του Ιράν (που μπορεί να μην το ξεκίνησαν αλλά και δεν τον καταψήφισαν) στη συνέχιση της στήριξης στον αχυράνθρωπο της Ουκρανίας, στις κυρώσεις κατά της Ρωσίας και στο νέο δόγμα Μονρόε, που θέλει τη Λατινική Αμερική, ως την πίσω αυλή τους.
Περιττεύουν οι έξαλλοι πανηγυρισμοί.

Μικρό καλάθι, καθώς η ώρα «του τρύγου» δεν έφτασε ακόμα.